

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΑΟΙ, κι' αυτός ακόμα ο πρωθυπουργός 'Οπιτάλ, είχαν κερραμένα τα μάτια τους στον 'Αυθρόσιο Παρέ, ο οποίος είχε ανακηρύξει την υπερίστην ψυχραιμία του μεγάλου χειρουργού και προστάμαζε τα έργα-λεία του.

Μα τη στιγμή εκείνη, που έκοιβε πάνω απ' το Φραγκίσκο Β', ο θόρυβος άκουστηκε πιο κοντά, στην γειτονική αίθουσα. Ένα σαρκαστικό και χαρούμενο χαμόγελο φώτισε τα χλωμά γέια της Λικατερίνης, ή πορτα άνοιξε απότομα κι' ο κοντόσταυρος ντε Μονμορανώ, όπλισμένος σαν να πήγαινε στον πόλεμο, παρουσιάστηκε άπειλητικός στο κατώφλι.

—Φτάνα, ξεκαίρωσι φώναξε.
—Τι σημαίνει αυτό; είπε ο δούξ ντε Γκιζ, φέρνοντας το χέρι του στη λαβή του χειρουργείου του.

Αναγκαστικά, ο 'Αυθρόσιος Παρέ είχε σταθή, Έβρασι πολεμιστάι συνώδενος το Μονμορανώ, οι οποίοι σκορπίστηκαν μέσα στην αίθουσα. Πλάι του στεκόνοινταν ο 'Αντόνιος των Βουρβόνων κι' ο πρίγκηψ ντε Κοντέ, ο καταδικασμένος εις θάνατον.

—Αιέσωσ η βασιλεύωσις κι' ο πρωθυπουργός 'Οπιτάλ πήγαν κι' αυτοί κοντά του. Ήταν φανερό πως τόσοι που ήσαν δεν είχαν καμιά ανάγκη να καταφύγουν στη βία, γιά να μείνουν απόλυτοι κήριοι μέσα στο βασιλικό θάλαμο.

—Αυτάμαι πολύ, είπε ο 'Αυθρόσιος Παρέ άπελεισμένος, αλλά άναγκάζομαι ν' άποσπάρθω.

—Μαίρι Παρέ, φώναξε η Μαρία Στοδαρτ έξαλλη, έγω ή βασιλισσα, σας διατάζω νά ξεκολλήθησεται την έρχειρην.

—'Ω! κυρία! άπάντησε ο χειρουργός, σας είπα ότι γιά να γάνω την έρχειρην, που χρειάζεται ή μεγαλύτερη γαλήνη... Καί, καθώς βλέπετε...

Καί, χωρίς ν' άποτεινίσωσι τη φράσι του, έδεξε τον κοντόσταυλο και την άζολουθία του.

—Κύριε Σατελάκ, είπε τότε ή βασιλεύωσις στον πρώτο γιατρό των άνακτόρων, δοκιμάστε να σπασετε το άπόσπαραμα...

—Αυτό είνε ύπόθεσις ένός λεπτού! άπάντησε ζωηρά ο γιατρός.

Καί βοηθούμενος από τους δύο συναδέλφους του, άρχισε άμέσως τη δουλειά του.

Η Μαρία Στοδαρτ, οι Γκιζ, ο Γαδουγιέ, ο 'Αυθρόσιος Παρέ, τον παρακολουθούσαν σιωπηλά και συντετριμμένοι.

Έν τω μεταξύ, ο κοντόσταυρος Μονμορανώ ήλπιούσε ή ήθελε όλομύναγοσ.

—'Ρωαία! έβλεπε ίκανοποιημένος, γιατί ο 'Αυθρόσιος Παρέ ήγει δεικνύη πεθήνωσ. Καί όσο σκέπτομα ότι, άν δεν έχομαι ένός, θα τριπτάγατε το κεφάλι του βασιλέωσ... Δεν χιμπούν έτσι τους βασιλείς της Γαλλίας παρά μόνο στα πόδια των παρών... Μονάγα το σίδερο του έχθρου μπορεί να τους άγγίξη, το σίδερο όμωσ ένός χειρουργού ποτέ...

Καί, αναλλιάζοντας γιά τη συντομική του δουκόσ ντε Γκιζ, ξεκολλήθησε:

—Ήταν καρός να φτάσω, μα τό Θεό... 'Α! κύριε, θέλατε, όπως μου είπαν, να κόψετε το κεφάλι του γενναίου και άγαπητού μου άνεργού ποιητικού ντε Κοντέ... Μα ζηνήσατε το γέμοιο Μοντάγι μέσα στο άντρο του και νάτο!... έβγασε... Άπέλειθέρωσα τον πρίγκηψ και μίλησα στους φρουράρχα, τους όποιους καταδυναστεύατε... 'Εδώξα, όσ κοντόσταυλος που είμαι, τους σκοπούς που είχατε θέλει στις πόλεσ της 'Ορλεάνησ... Άπό τότε άρχισε ή συνθήκη αυτή να βάζων τέτοιουσ φροφούς στο βασιλέα, σαν να ήην είνε ασφαλισμένος άνάμεσα στους πιστούς του υπηκόουσ:....

—Γιά ποιόν βασιλέα μιλάτε; τον διέκοψε ο 'Αυθρόσιος Παρέ. Έπεσέ πο μιά στιγμή ο Φραγκίσκος Β' θα ήνε νεκρός και δεν θα ύτάργη άλλος βασιλέυς από τον άδελφό του

Κάρολο Θ'... Δείτε τον... Πέθανε!...

Η Λικατερίνη των Μεδίκων κατάλαβε από το άπελεισμένο ήθος, με τό όποιο ο 'Αυθρόσιος Παρέ ήπε τα λόγια αυτά, ότι δεν ύπάρχε καιά καμιά έλλειψ. Μοιλονότι δέ τό παιδί της πέθανε, γύρωσ και ήπε θρημαθετικά στο δούκα ντε Γκιζ:

—'Η βασιλεία σας τελειώνει πια, κυρία!...

Ο Φραγκίσκος Β', έβρινη τη στιγμή, άνασπρώθηκε με μιά άπότομη κίνησι, άνοιξε διάπλατα τα μάτια του που ήσαν γεμάτα τρώμο, σάεψε τα χείλη του σαν να ήθελε να προφέρει ένα όνομα, κι' έπειτα σωριάστηκε βαρύν στο προσκεφάλό του.

—Ήταν νεκρός!

Ο 'Αυθρόσιος Παρέ, γάνοντας μιά χειρνομία γεμάτη όδύνη, τό άνήγγειλε στους παρισταμένους.

—'Α! Κυρία! Κυρία! Σκοτώσατε τό παιδί σας! φώναξε ή Μαρία Στοδαρτ προς την Λικατερίνη των Μεδίκων, όριώντας έξαλλη, μασιασμένη έναντίον της.

Η βασιλεύωσις έρωξε στη κνήμη της ένα παρωμένο βέλιωμα έχιδνης, μέσα στο όποιο ξεχείλιζε όλο το μίσος που έκρυβε έναντίον της δεκαοχτώ θνήεσ τώρα, και της άπάντησε ψυχρά:

—Έσείς, άγαθή μου, δεν έχετε πια τό δικαίωμα να μιλάτε έτσι—άκούστε:—γιατί δεν είστε πια βασιλισσα... 'Α, ναί, ξεχάσα πώς είστε ακόμα βασιλισσα της Σκωτίας... Θα σας στείλωμιν λοιπόν σε λίγο να βασιλεύσατε στις όιήλεσ της πατρίδασ σας...

Η Μαρία Στοδαρτ, νοιώθοντας μιά αντίφρασι άνατόφεινη, έπειτ' από την πρώτη έξοχη του σπαρχμού της, σωριάστηκε, όλομύζοντας κι' έμηνδενισμένη, μπροστά στην κλίνη του νεκρού βασιλέωσ της Γαλλίας, του νεαρού στέφανου της.

—Κύρια ντε Φισσ, ξεκολλήθησε ήσυχα ή Λικατερίνη των Μεδίκων, άπεθυνημένη, σε μιά κρηία της άζολουθίασ της, πηγαίνετε να φέρετε άμέσως τό νέο βασιλέα δούκα της 'Ορλεάνησ...

—Κύριοι, πρόσθεσε κοττάζοντας τό δούκα ντε Γκιζ και τον άδελφό του, οι φρουράρχα που σας ύποστήριζαν από ένός τετάρτου της ώρας, είνε τώρα δικό μας, μην άμνηβύλετε καθόλου γιά αυτό. Συμφωνήσαμε με τον πρίγκηψ 'Αντόνιο των Βουρβόνων ότι, μέχρι της ένηλικιώσεωσ του νέου βασιλέωσ, έγω θα ήμαι αντιβασιλισσα κι' αυτός γενικός τοποτηρητής του βασιλέωσ. Μα σεις, κύριε ντε Γκιζ, ό όποιος είσσι ά κ ο υ α μέγας αιδάργησ, έπέλεσε τό καθήκον σας και άναγγείλατε τό θάνατο του βασιλέωσ Φραγκίσκου Β'.

—Ο βασιλέυς άπέθανε! είπε ο Σημαδεμένος, με φωνή βαθεία κι' ύπόκωφη.

Άμέσως ο άρχηγός του στρατιωτικού όικου έτανέλαβε με δυνατή φωνή από τό κατώφλι της αίθουσ, σήμφωνα με τη συνθήκη:

—Ο βασιλέυς άπέθανε! Ο βασιλέυς άπέθανε! Ο βασιλέυς άπέθανε! Προσενγρήθη στο Θεό μιά τη σπηρία της ψυχής του.

Καί άμέσως, ο δούξ ντε Γκιζ ξεναφώνησε:

—Ζήτω ο νέος βασιλέυς!...

Την ίδια στιγμή, ή κρηία ντε Φισσ παρουσιάστηκε μαζί με τό νέο βασιλέα Κάρολο, δούκα της 'Ορλεάνησ. Η βασιλεύωσις τον έπληξε από τό χέρι και βγήκε μαζί του έξω γιά να τον παρουσιάσει στους αιδώουσ, φωνάζοντας:

—Ζήτω ο καλόσ μας βασιλέυς Κάρολος Θ'!...

—Πάσι!... Η τύχη μας κατεστράφη! ψηθύρασε θλιβέρα ο καρδινάλιος της Λωρραίνησ προς τον άδελφό του, μένοντας πίσω.

—Η δική μας ίσως, μα όχι και του όικου μας! άπάντησε ο φιλόδοξος δούξ ντε Γκιζ. Είνε καρός τώρα να συλλογιστώ να προετοιμάσω τη δούκα του γυνόι μου.

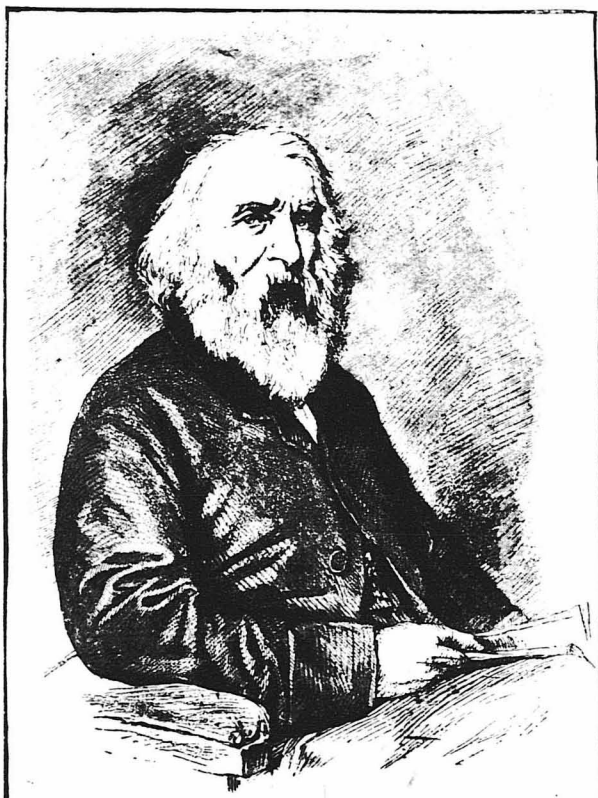
—Πώς θα νά καταφέρουμε τώρα με τη βασιλικήτορα; ρώτησε ο καρδινάλιος σκεπτικός.

—Άφρησέ την, να μιλέξη πρώτα με τους Βουρβόνουσ της και με τους Ούγενότουσ της, άπάντησε ο Σημαδεμένος, και κατόπιν βλέπομιν...

Καί βγαίνοντας κι' οι δύο έξω από την αίθουσα από μιά μουσική πόρτα, ξεκολλούθωντας, να κουβεντιάζων.

—'Αλλοίμονο! 'Αλλοίμονο! ψηθύριζε μέσα από τους λυγμούσ της ή Μα-

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ο 'Αμερικανός ποιητής Λουγκφελού

οία Στοναρι, φιλώντας το παρομένο χέρι του Φραγκίσκου Β'. Δεν υπάρχει πια έδω κανείς άλλος έξτός από μένα, για να κλάρη τον άγαπημένο αυτό μακροβλή, που τόσο μ' αγαπήσει...

Κι' εγώ μεγαλειότητα, απάντησε προχωρώντας με τα μάτια γεμάτα δάκρυα, ο Γαβριήλ ντε Μονγκομερέ, ο οποίος ως τη στιγμή εκείνη απειχόταν παρμόρου.

—Ω! ενοχιστό! του απάντησε η Μαρία, σβήνοντας του ένα βλέμμα μέσα στο οποίο έκλεινε όλη την ψυχή της.

—Καί θα κάνω κάτι περισσότερο από το να τον κλάρω πρόσθετα; ο Γαβριήλ, σβήνοντας από μαζονά ένα βλέμμα όργης προς τον κοντό σταυλο Μονγκομερέ, ο οποίος περιφερόταν κωταρωτός κοντά στη βασιλοτομή... Ναι, θα τον έκδικησω ίσως, συνεχίζοντας το ατέλειωτο έργο της δικής μου έκδικησής. Αφού αυτός ο κοντοσταυλός ξανάγνε δυνατός, ο άργωνας μπαζό μας δεν τελείωσε!

ΧΑΙΡΕ, ΓΑΛΛΙΑ!...

Έοχτώ μήνες μετά το θάνατο του Φραγκίσκου Β', στις 15 Αύγουστου 1861, η Μαρία Στοναρι έβγαζε από το Καλαί για να ξαναγαρήσει στο βασίλειό της, στην ομιχλώδη Σκωτία...

Αυτούς τούς οχτώ μήνες τούς είχε διαμεισθήσει μέρα με τη μέρα, ώρα με την ώρα μάλιστα, με την Αικατερίνη των Μεδίκων, καί μ' αυτούς άκομη τούς θείους της, τούς Γκιζ, οι οποίοι διαζώντουσαν, για διαφορετικές όμως λόγους, να τη δούν να εγκαταλείψη τη Γαλλία.

Μά η Μαρία δεν μπορούσε ν' άπορασθή ν' άποικισμένη από τη γλυκειά αυτή χώρα, όπου ήπιζε με βασίλισσα τόσο ευτυχισμένη και τόσο αγαπημένη, για να γίνει κατόπιν τόσο δυστηχής... Αυτός ο άγαπημένος της τόπος, παρ' όσες τις θλίβερες άναμνησεις τις συνόδμενες με το θάνατο του νεαρού άνδρου της, έκλειναν γι' αυτή ένα θέλητρο και μιά ποιησα, απ' τα όποια δεν μπορούσε ν' άποικισθή.

Η Μαρία Στοναρι δεν ένοιωσε μόνο αυτή την ποιησα. Την έξέφραζε και με στίχους. Δεν έκλαψε μόνο το θάνατο του Φραγκίσκου Β' σαν γυναίκα, αλλά και τον τραγοιδήσε σαν μουσα... Νά ή έποδος του ποιήματος που έγραψε για το δυστύχημά της αυτό:

Στο γλυκό μου το τραγοιδί το θλιμμένο, με το πιό πικρό παράπονο στον τόνο, έχω κλείσει το σπαρχτικό μου πόνο! Κάθηκε δ.τι ελχα άγαπημένο! Και με θρήνησε και με δάκρυα αιώνια, φεύγουνε τα πιό γλυκα μου χρόνια...

Στους Ρέιμς, όπου είχε άποικισθή στην άσχη, κοντά στο θείο της καρδινάλιο της Λορραίνης, έγραψε το άρμονικό και συγκινητικό αυτό τραγοιδί.

Έμεινε ως το τέλος της άνοιξής στην Κομπανία, "Επειτα, η θρησκευτικές ταραχές που έξέσπασαν εν τώ μεταξύ στη Σκωτία, ξανάσαν αναγκασία την παρουσία της σ' αυτή τη χώρα. Έξ άλλου, ο γεμάτος πάθος θανισιακός που έδειξε ο νεαρός βασιλεύς Κάρολος Θ', μιλώντας για τη γυναίκα του άδελφού του, άνησιούσε την χαριτοπότη αντίβασιλα Αικατερίνη των Μεδίκων.

Έφτασε λοιπόν η Μαρία Στοναρι να φύγη άποσθήτοτε. Πήρε τον Ιουλίο ν' άποικιστήση την αλλη στο Σαιν Ζερμαίν και ή έκδηλώσεως της άρρωσώσεως και της λατρείας με την όποια την περιέβαλαν όλοι τότε, μεγάλωσαν άκόμα, αν αυτό ήταν δυνατό, τον πικρό της πόνο που έφραζε απ' τη Γαλλία.

Έταμον φεύγοντας τεραστία ροηματικά ποσά μαζί της κι' έκτός αυτών, κομμήματα άφαντάστου άξιας. Ήταν λοιπόν πολύ πωθανόν όλοι αυτοί οι θρησικοί να δάλουν σε πειρασμό κανέναν από τούς τουμερούς κουράργους που λυμαινότουσαν τότε τις θάλασσες. Ροδόντουσαν έπισης κανένα προξικίστημα εκ μερούς της Έλισάβετ της Άγγλιας, ή όποια έκβλεπε στη νεαρή βασίλισσα της Σκωτίας μιά άντίληλο.

Γι' αυτό πολυάριθμοι Γάλλοι εύπατριδα προσφέρθησαν μόνοι τους να συνοδεύουν τη Μαρία Στοναρι ως το βασίλειό της. Ήταν, όταν έφτασε στο Καλαί, έδω να την περιστοιχίζον όχι μόνον οι θείοι της οι Γκιζ κι' οι άνθρωποι τους, να κι' ο γιός του κοντοσταυλού Μονγκομερέ, δοίξ ντε Ντιαβίλ, ο Μπραντόν κι' όλο το άνθος της γαλλικής άριστοκρατίας.

Η Μαρία όρθε στο λιμάνι του Καλαί δυό γαλέρες που την περιέμενε έτοιμες να ξεκινήσουν με την πρώτη διαταγή της. Μά έμεινε στο Καλαί έξη μέρες άκόμα γιατί δεν άποράσισε να εγκαταλείψη την αγαπημένη της Γαλλία.

Τέλος, ή 15 Αύγουστον, ή μέρα που ή ίδια ώρισε για την άναχωρήσι της έφτασε. "Ο ούρανος ήταν άνοιχνη την ήμερα γκαζός και πένθημος, μιά ούτε βροχή είχε, ούτε άνεμο.

Στην άκμή, και πριν πατήσι άκόμα το πόδι της στη σανίδα του πλοίου που θα την έβρανε, ή Στοναρι, για να εύχαριστήση όλους εκείνους που την είχαν συνοδεύσει ως την τελευταία άσχη της πατριδας τους, θέλησε να δώση στον καθένα τους το χέρι της να το φιλήσουν, σαν έναν ύπερτατο χαριετιμό...

"Όλοι πήγαν, λοιπόν, άθιμένοι για γεμάτοι σβήσιμο, και γαυήσαν μπροστά της, άνοιχλώντας τα χέλια τους σ' αυτό το αγαπημένο χέρι. "Ο τελευταίος απ' όλους ήταν ένας εύγενής, ο όποιος δεν είχε εγκαταλείψει από το Σαιν Ζερμαίν την άκοιλοπία της Μαρίας, μιά ποσά όργη έμνε διαζώνς πίσω, κομμήνους στο μανδήρι του κι' από το να πέλλο του, κι' ο όποιος δεν είχε παροικιστή και δεν είχε μίσησε σέ κανένα.

Μά όταν, με τη σειρά του, πήγε να γονάσει μπροστά στη βασίλισσα με το καπέλο στο χέρι, ή Μαρία αναγνώρισε το Γαβριήλ ντε Μονγκομερέ.

—Πώς! Έοχτις ήστε, κόρη! του έλε, "Α! ή! εύχαριστήμένη που σας ξαναβλέπω πάλι, πιστέ φίλε, που κλάρατε μαζί μου το νεαρό βασιλεύ!" Μά, αφού είσαστε μαζί με τούς εύγενείς αυτούς εύπατριδες, γιατί λοιπόν δεν παροικιστήτε στή μέρα;

—Ήθελα να σας βλέπω και να μη με βλέπουν, μεγαλειότητα, απάντησε ο Γαβριήλ. Μείνα στη πόνοσί μου, συνεχίζοντας καλύτερα τις άναμνησεις που τις έρατιζε με σας, κι' έν ποθα βωθήτερα τη γλυκαότητά τους...

—Εύχαριστό μιά φορά άκόμη για την τελευταία αυτή άπόδειξη της άφοισώσεως σας, κούρι κόρη, είτε ή Μαρία Στοναρι. Θά ήθελα να σας δείξω την εύνοισώση μου όχι μόνο με λόγια... Μά δεν μπορώ να κάνω πια τίποτε για σας στη Γαλλία, ή! όσον δεν εύραστείστε να με άκοιλοήσετε στή γτωγή μου Σκωτία...

—Α! Αυτός θα ήταν ο πιό θεαρός μου πόθος, μεγαλειότητα! φώναζε ο Γαβριήλ. Μά κάποιο άλλο καθήκον με κρητάει στη Γαλλία. Ένα πρόσθετο, που μου έινε έπισης αγαπητό και ίσο, και το όποιο έχω δυό χρόνια να δώ, με περιμένει σήμερα...

—Μήπως πρόκειται για την Άρτεμιδα ντε Κάστρου; ρώτησε βροηρά ή Μαρία Στοναρι.

—Μάλιστα, μεγαλειότητα, απάντησε ο Γαβριήλ. Μ' ένα γράμμα της που έλαβα στο Παρισι τον περασμένο μήνα, με κάλεσε στο Σαιν-Κεντέν για σήμερα, 15 Αύγουστον,θα βασίκομαι όστος κοντά της σφρα. Μά όποιαδήποτε κι' αν είνε ή αίτια για την όποια με κάλει, έω με συγχωρήση, είμαι δέβαιος, όταν θα μάθω ότι δεν θέλησα να σας εγκαταλείρω, παρά τη στιγμή, που θα εγκαταλείψη τη Γαλλία.

—Αγαπημένη Άρτεμι! έλε ή Μαρία σκεπτική. Ναι, μ' αγαπούσε πολύ κι' αυτή κι' ήταν για μένα μιά άδελφή. Νά, κούρι ντε Μονγκομερέ... Δώστε της για να με θυιάται αυτό το διατυλιδι και πηγαίνετε να την συνοδεύετε γρηγορά! Θά σας χραϊάξεται ίσως και, έφσον πρόκειται γι' αυτή, δεν θέλω να σας κρατήσω... Χαίρετε!...

Κι' έπειτα γυφόντας προς όλους τούς άλλους εύγενείς, έλε με φωνή που κοβόταν από λυγμούς: Χαίρετε! Χαίρετε, φίλοι μου! Χαίρετε όλοι!... Με περιμένουν!...

Πηρέει να φύγω, άλλοιμονό!... Πηρέει!... Και, καταπίνοντας τη άπάντηση συγκινησί της, πάτησε στη σανίδα του πλοίου κι' άνέβηκε έπάνω στη γαλέρα, άκοιλοποιημένη από τούς εύγενείς που θα τη συνοδεύαν στη Σκωτία.

Στάθηκε τότε όρθια στην πλώρη κι' άρχισε να γαυρητά με το μαντήλι, με το όποιο σκούπιζε συγχρόνως τα δάκρυά της, τούς φίλους της που άφανε στην άκμή.

Τέλος, το πλοίο ξεκίνησε, ενώ ή Μαρία έμνε πάντα κωρομένη στη θέσι της. Μά, άξοφνα, καθώς έβγαυαν από το λιμάνι, φράγγε έν άλλο πλοίο που γυφίζε. Σε μιά στιγμή, χωρίς κανείς να το περιμένη, το πλοίο αυτό νικάστηκε από να είχε χτυπήσει κάποιον στη θάλασσα, κι' ενώ το πλήρωμά του σβήριζε από άπειλοπία, άρχισε να βυθίζεται.

Η τραγοιδία αυτή διαδραματιστήκε τόσο γρηγορά, ώστε το πλοίο βούλιαξε άπτανδρο, πριν φραχτάσουν να τού στείλουν βοήθεια από τη γαλέρα της Μαρίας Στοναρι. —Ω! Θεέ μου!... Θεέ μου!... φώναζε ή βασίλισσα της Σκωτίας. Τι κακός οίανός.

Έν τώ μεταξύ ο καιρός είχε δροσίσει κι' ή γαλέρα με τα πανιά άπλοιαίνα, πετούσε στα κώματα, ενώ το πλήρωμά της άναπαύεται. Η Μαρία, βλέποντας ότι ή ξηρά άποικισκόντουσαν τώρα γρηγορά, σθηρήγισε στην κοπαστή κι' έχοντας τα θολωμένα απ' τα δάκρυα μάτια της στο λιμάνι, δεν έκανε να έπαναλειβήνη:

—Χαίρε, Γαλλία!... Χαίρε, Γαλλία!... Έμειν' έτσι πέντε άκόλληρες ώρες, ως τη στιγμή που άρχισε να νυχτώνη, και άσφαλώς δεν θα σκεφτόταν ν' άποικισθή μόνη της, αν ο δούξ Ντανβιλ δεν πήγαγε να την είδοποίηση, ότι την περιέμεναν για το γεύμα.

(Άκολουθεί)

ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΤΑΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ
 Αρχίζει στο «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» το άριστούργημα του ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ

“Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ,”
 Το ωραιότερο των ίπποτικών μυθιστορημάτων. Ένα έργο που θ' άφήση έποχη, γεμάτο έρωτες, ήρωισμούς, περιπέτειες και μυστήρια.